

Hồi 47**Địa ngục du hồn**

Tên họ Dương vung chưởng định đánh thì Hồng Thần Vũ ngăn lại:
- Khoan đã.

Tên họ Dương đành thu tay về hỏi:

- Hồng chưởng môn nhân có gì chỉ giáo?

- Dương thị vệ từ vương phủ tới Côn Minh thi hành chức phận đã nhiều năm nên chẳng ai không biết, lão hủ có thể chứng minh.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Chỉ sợ cũng cần tìm người để chứng minh các hạ là chưởng môn của Cửu Hoa phái mới được.

Hồng Thần Vũ sầm mặt nói:

- Phan Diện Độc Lang nói thì ai tin chứ? Hôm nay ta quyết đòi mạng cho sư huynh Vĩ Khang.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Sư huynh người Vĩ Khang chết thì liên quan gì đến ta?

Hồng Thần Vũ quát lên:

- Người đã quên vụ án ở Bạch Cầu Cương hay sao?

- Hôm đó giết Vĩ Khang là kẻ giả mạo không liên quan tới ta.

- Ai chứng minh là người hay là có kẻ giả mạo?

- Hôm đó Vô Vi đạo trưởng Minh Hoá thiền sư và không ít cao thủ võ lâm ở đó có thể chứng minh. Còn bây giờ thì đến lượt người.

Hồng Thần Vũ điềm nhiên lấy ra một chiếc kim bài đưa lên cao cho chúng nhân xem rồi nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chắc người biết lai lịch chiếc kim bài này?

Lâm Đoàn Nghĩa cũng điềm nhiên nói:

- Ta tin rằng kim bài này chính là tín vật của vị chưởng môn nhân phái Cửu Hoa thật.

Hồng Thần Vũ tỏ ra đặc ý nói:

- Vậy thì ngươi còn đòi chứng minh gì nữa?

- Có gì lạ đâu? Ngươi giết chưởng môn nhân phái Cửu Hoa Vĩ Khang điềm nhiên kim bài lọt vào tay ngươi nếu không đúc một tấm khác cũng được mà?

Hồng Thần Vũ nghiêng răng nói:

- Chỉ có Phan Diện Độc Lang ngươi mới nghĩ ra được độc kế ấy.

- Trong giang hồ không ai nghĩ ra độc kế được như Long Tự Thập Tam Tôn.

- Ngươi nói gì?

- Ta nói ngươi là một tên trong Long Tự Thập Tam Tôn.

Hồng Thần Vũ quát lên:

- Nói bậy.

Lâm Đoàn Nghĩa bình thản nói:

- Ta không nói bậy, trước mặt quần hùng đây ngươi hãy trả lời xem vì sao ngươi là chưởng môn Cửu Hoa phái thì tới đây làm gì?

- Lão phu đến Vô Lượng Sơn để tham gia tranh đoạt nội đan của Thiên Tải Thần Độc với quần hùng các phái, tiện đường tới đây.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi tiếp:

- Môn nhân đệ tử của ngươi đâu?

- Bốn chưởng môn đã cho về trước.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Rất có lý.

Lại hỏi:

- Ngươi thường tới Côn Minh này chứ?

- Cửu Hoa sơn cách đây mấy nghìn dặm ta là chưởng môn nhân làm sao có thời gian...

Nhưng lão sự nghĩ ra mình vừa lỡ lời nên im bặt.

Lâm Đoàn Nghĩa cười hô hô nói:

- Người không sống ở Côn Minh cũng không thường đến đây thì làm sao biết được Dương thị vệ thường đến đây công cán? Như thế đủ thấy người với hấn đều là đồng bọn thông đồng với nhau.

Hồng Thần Vũ nghiêng răng nói:

- Người dám vu hoạ cho lão phu?

Lâm Đoàn Nghĩa thôi cười nói:

- Chỉ cần nhìn vào thái độ của người thì biết là giả mạo rồi, nhưng để người tâm phục khẩu phục thiếu gia cho người một cơ hội cuối cùng.

- Nói đi.

- Người hãy dùng võ học của Cửu Hoa phái đấu với ta mấy chiêu.

Hồng Thần Vũ đặc ý cười to nói:

- Được lắm lão phu sẽ cho người hết đường chối cãi. Tiếp chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ở đây không phải là nơi đánh nhau chúng ta hãy xuống lầu.

Tên họ Dương chột nói:

- Như thế không được. Phan Diện Độc Lang sẽ thừa cơ trốn mất.

Hồng Thần Vũ lưỡng lự nói:

- Quả thật động thủ ở đây thì bất tiện nhưng nếu ra ngoài thì chẳng lẽ lão phu cho người quân thúc hấn?

Hà Hứa Nhân nói:

- Hồng chưởng môn nhân đừng mắc lừa hấn. Phan Diện Độc Lang đã là tội đồ của võ lâm thì cần gì nói đạo nghĩa với hấn?

Lâm Đoàn Nghĩa đánh giọng:

- Tên họ Hà câm miệng. Người lấy tâm thất cách gì mà đại biểu cho võ lâm? Không chừng người lấy trộm Võ Lâm Lệnh đã không chịu nhận tội thì chớ còn nhe nanh múa vuốt gì chứ?

Thạch Giác chột quát lên:

- Đúng thế. Tiểu tặc bản lĩnh của ngươi như thế mà xứng đáng giữ Võ Lâm Lệnh hay sao?

Trong số quần hùng nhiều người tỏ ra do dự.

Một thiếu niên đồng bọn của Hà Hứa Nhân nói:

- Hà huynh hãy về điều động binh mã tới vây Duyệt Tân Lâu này. Bây giờ trong lâu có nhiều cao thủ không sợ hấn thoát đâu.

Thạch Giác chợt bước lên hỏi:

- Tên họ Chu ngươi tên gì?

Thiếu niên ngơ ngác nói:

- Ngươi biết bổn Thạch Giác họ Chu rồi sao còn hỏi?

Thạch Giác cười to nói:

- Thái gia làm sao không biết ngươi là Chu Duy Lạc tên mạo xưng là thị vệ Dương Duy Dục tên còn lại là Bình Duy Xương? Ta hỏi thế là muốn tự ngươi thừa nhận biết chưa?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vậy cười to nói:

- Thì ra toàn là bọn tiểu bối của Long Tự Thập Tam Tôn cả, còn chưa mau nộp mạng đi còn chờ gì nữa?

Bọn Hà Hứa Nhân chưa kịp mở miệng thì Thạch Giác trừng mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi chớ lợi dụng thái gia để trục lợi, trước hết hãy ném một chưởng của ta.

Nói xong nhảy tới phát liền mấy chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết Thạch Giác là đệ tử của sư thúc Thạch Lục nên không hoàn thủ mà tránh đi.

Thạch Giác ngạc nhiên nói:

- Kỳ thật, Phấn Diện Độc Lang làm sao thi triển kinh công Thất Thái Thần Công chứ? Chẳng lẽ hấn là truyền nhân của Điền lão nhi?

Nên biết trong gần nửa tháng qua từ Vô Lượng Sơn về đến Côn Minh và ở lại đây cũng không tìm được Phương Thông và Phương Đạt cũng như hai vị Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại, Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu niên Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu và Kim Quốc Duy cùng

mấy vị của Hồ Tôn phái rất tâm đắc, trao đổi võ lâm tinh hoa cho nhau và chú tâm truyền thụ cho ba thiếu niên qua đó chàng học thêm một số chiêu Thất Thái Thần Công của Điền Thiên Lại và Ngự Long Thấp Bát Biến của Thôi Ngoạ Long và mấy thứ tuyệt học của Hồ Tôn phái.

Nay thấy Thạch Giác không những võ công rất cao thâm mà còn biết xuất xứ võ công của nói phái, biết rằng y đã được di nhân truyền thụ võ học nên rất mừng.

Chàng đến bên ba thiếu niên đồng hành thấp giọng nói:

- Có Thạch huynh ở đây nếu không đánh thì không dễ thoát, ba vị hãy ở đây ứng phó với bọn này tiểu đệ đi trước một bước.

Ba người gật đầu.

Nhưng lúc ấy chợt nghe tiếng một lão nhân quát:

- Tiểu tử ngươi học trộm Thất Thái Thần Công của Điền lão nhi thì còn được nhưng dùng Lục Dã Mê Tông thì học ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lại thấy người vừa nói là một lão nhân mặc áo xám ngồi ở bàn trong góc phòng uống rượu một mình, liền hỏi:

- Tiền bối có thể cho biết tính danh không?

Lão nhân trừng mắt nói:

- Vừa rồi lão phu hỏi ngươi hay ngươi hỏi lão phu?

Kim Quốc Duy chợt nhận ra khẩu âm của bốn quán liền nói:

- Lục Dã Mê Tông là võ học gia truyền của văn bối lão nhân gia hỏi làm gì?

Lão nhân mở to mắt hỏi:

- Lục Dã Mê Tông là võ học gia truyền của ngươi? Vậy tính danh ngươi là gì?

- Văn bối họ Kim tên Quốc Duy.

Lão nhân càng kinh ngạc hỏi dồn:

- Phụ thân ngươi là ai?

- Kim Gia Bảo.

- Kim Gia Bảo? Còn tổ phụ ngươi?

Kim Quốc Duy biết vị này rất có liên quan đến mình liền đáp:

- Kim Thân Độc.

Lão nhân nói:

- Quái lạ. Thân Gia Quốc... chẳng lẽ cao tổ phụ ngươi là Bồi?

Kim Quốc Duy gật đầu đáp:

- Cao tổ phụ đúng là Bồi Cơ.

Chợt hỏi:

- Chẳng lẽ lão tiền bối cũng họ Kim?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão nhân này biết tường tận về Kim gia như vậy đoán chắc lão nhân này là Dã Tiên Kim Chung rồi, chăm chú nhìn lão chờ nghe hồi đáp.

Lão nhân cười nói:

- Lão phu lâu quá không dùng đến tính danh nên nhớ mình họ Kim hay họ gì nữa...

Thạch Giác chợt cười hô hô nói:

- Sao lại có người gàn dở như thế được chứ?

Lão nhân trừng mắt quát:

- Hàn Nho lão ma ở Đông Sơn không biết cách quản giáo tiểu bối ngươi để lão phu giáo huấn ngươi một trận.

Thạch Giác nói:

- Nói vậy thì ta biết lão nhi ngươi là ai rồi, có muốn tôi nói ra không?

- Ngươi dám?

Dứt lời lão phun ra một vòi rượu phóng thẳng vào mặt Thạch Giác.

Gã khờ cười hô hô tung mình lao ra khỏi tử lâu còn cố ngoái cổ lại nói:

- Trách nhiệm ở đó ta giao lại cho lão nhi ngươi đấy.

Chàng thấy sư huynh bỏ đi không còn ai bảo vệ ba thiếu niên nữa đành nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Chợt lão nhân lên tiếng gọi:

- Duy nhi sang bên này đi.

Quyết định đưa mắt nhìn đồng bọn hỏi ý rồi mới trả lời:

- Xin tiền bồi tha lỗi vẫn bồi không thể theo lệnh được.

- Vì sao?

- Vì bốn huynh đệ chúng tôi phải ở bên nhau nhất là trong lúc nguy cấp này.

- Chúng là những ai vậy?

Kim Quốc Duy giới thiệu lai lịch danh hiệu từng người.

Lão nhân nghe xong cười nói:

- Không ngờ huyền tôn của Đồ Sơn Tam Hữu năm xưa nay lại kết với nhau nhưng đồ đệ của Phương lão quái sao xứng kết vào đó nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa nổi giận nói:

- Lâm mỗ tuy không xứng nhưng nên biết tôn giá chỉ được xếp danh vào thứ bảy mà thôi.

Lão nhân nhíu mày hỏi:

- Người nói gì mà thứ bảy thứ tám ta nghe không hiểu.

Nguyên chàng đoán lão nhân đó là cao tổ của Kim Quốc Duy nên nói ra thứ hạng của đối phương trong danh sách của sư phụ mình nhưng chợt nhận ra nếu nói rõ thì sẽ đụng chạm không những lão nhân đó mà còn có phần xúc phạm đến cao tổ của cả ba thiếu niên này, không còn mặt mũi nào mà đi cùng họ nữa liền đáp:

- Nếu tôn giá muốn biết rõ thì cứ đi tìm Đồ Sơn Tam Hữu mà hỏi.

Lão nhân bật dậy quát lên:

- Ta bắt người phải nói.

Nói xong lao qua bàn vung song chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa bắt chước Thạch Giác lao ra khỏi tử lâu nói:

- Tôi giao ba vị bằng hữu cho tôn giá.

Chàng biết lão nhân nhất định sẽ bảo vệ ba thiếu niên chu đáo nên lao đi tìm Thạch Giác nhưng ra tới phố thì không thấy y đâu nữa. Chàng gỡ bỏ hoá trang cho Thạch Giác để nhận ra xuống một bờ hồ rửa mặt thì chợt nghe sau lưng giọng thiếu nữ nói:

- Người thật tệt, người ta giúp người giải vây thế mà lại bỏ đi không chào một tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa đứng lên quay lại nhìn chính là lục y thiếu nữ đã ngạo thị quần ma lúc ở tử lâu.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương giải vây cho tại hạ ư?

- À, thì ra ngươi là kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy. Nếu lúc ấy ta không vạch trần Võ Lâm Lệnh là giả thì ngươi nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào?

Cô ta nói không sai.

Võ Lâm Lệnh là tín vật võ lâm để duy hộ chính nghĩa, người có nó trong tay ra lệnh bắt chàng nhất định quần hùng phải tuân theo khó tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không sợ nhưng ba thiếu niên đồng hành võ nghệ còn thấp muốn thoát thân không phải dễ dàng.

Chàng cười ngược nghịu nói:

- Không phải tại hạ vong ân, chỉ vì vội tìm người nên không kịp chào.

Thiếu nữ nhòe miệng cười nói:

- Ngươi nhận lỗi là được, may mà thân pháp ta không đến nỗi chậm nếu không sẽ chẳng đuổi kịp ngươi.

Lại hỏi:

- Nếu ta không nhầm thì ngươi đi tìm đại hán thô lỗ kia đúng vậy không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cô nương thật thông minh có thể cho tại hạ biết phương danh không?

- Vậy thì ngươi kém thông minh rồi, ai lại hỏi danh tính một thiếu nữ lạ mặt chứ? Mà tính danh chẳng qua chỉ là hiệu xưng thôi.

Nhưng tiếp đó lại nói thêm:

- Thôi được nói cho ngươi biết cũng không sao, ta tên là Lâm Phụng Anh.

- Thực ư?

- Vì sao ngươi hỏi thế?

- Vì cô nương không nên lấy tên là Lâm Phụng Anh.

- Người thật kỳ quái, đặt tên là do phụ mẫu sao bảo người ta nên lấy tên này tên họ chứ?

- Bởi vì Lâm Phụng Anh chính là tên của thư thư tại hạ.

- Chẳng lẽ ta không thể là thư thư của người?

- Tại hạ có thể gọi cô nương là thư thư nhưng không thể coi là chị ruột của mình được.

- Nhưng ta đúng là Lâm Phụng Anh mà?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thiếu nữ này rất đặc biệt và có gì đó bí hiểm, chàng nhìn sâu vào mắt đối phương mong tìm ra được nét gì của bả thư mình không nhưng ngoài vóc dáng ra thì không còn nét nào tương đồng cả.

Chàng thở dài nói:

- Trong thiên hạ người trùng tính trùng danh không ít, cô nương và thư thư tôi là một trong những trường hợp đó.

Lâm Phụng Anh cười nói:

- Người nói vậy tuy cũng có lý nhưng quả thật ta cũng có một người bao đệ tên là Lâm Đoàn Nghĩa.

- Xin cô nương đừng đùa nữa, lệnh đệ là người thế nào?

- Hoàn toàn giống hệt người.

- Nếu vậy thì sai rồi vì tại hạ đang hoá trang.

- Đó là ta nói bây giờ chớ không phải lúc trong tử lâu.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy đối phương cứ nhất quyết nhận mình như vậy không biết làm thế nào, lại hỏi:

- Lệnh đệ giờ ở đâu?

Lâm Phụng Anh đáp:

- Ngay trước mặt ta chớ còn ở đâu nữa?

Lâm Đoàn Nghĩa tỏ vẻ phật ý:

- Tại hạ và cô nương chưa từng quen biết nhau xin đừng đùa dai như thế.

Lâm Phụng Anh cười khanh khách nói:

- Vừa rồi người gọi ta một cách thân thiết là thư thư sao bỗng nhiên trở mặt như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng nói:

- Nếu cô nương không còn việc gì nữa thì hỏi đi đây.

Lâm Phụng Anh thôi cười hỏi:

- Tìm hán tử thô lỗ đó chú gì?
- Không sai nhưng tại hạ không cho rằng huynh ấy thô lỗ.
- Hấn là gì của ngươi?
- Địch nhi của gia sư thúc.
- Ngươi có tin là sẽ tìm được hấn không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn cô ta hỏi:

- Sao cô nương lại nói thế? Chẳng lẽ biết huynh ấy trú ở đâu?

Lâm Phụng Anh bình thần gạt đầu:

- Đương nhiên bởi ta là sư thư của hấn.

Vì thấy đối phương từ khi xuất hiện tỏ ra không được nghiêm túc lắm nên Lâm Đoàn Nghĩa chẳng mấy tin tưởng lãnh đạm nói:

- Thật ư?

Lâm Phụng Anh nhú mày nói:

- Hình như ngươi không tin ai cả, ta lừa ngươi làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thừa nhận:

- Quả thật tại hạ ít tin người nhưng có lẽ cô nương nói đúng vì trong việc này không lừa tại hạ làm gì.

- Nếu vậy thì hãy theo ta.

Nói xong quay người đi ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa theo lục y thiếu nữ ra ngoại thành đi sâu vào rừng vừa đi vừa theo dõi thân pháp của lục y thiếu nữ và nhận thấy có gì đó quen quen.

Chàng chợt cất tiếng gọi:

- Thư thư.

Lâm Phụng Anh dừng lại hỏi:

- Sao ngươi không đi nữa?
- Thư thư dẫn tạ hạ đi đâu thế?
- Ngươi kỳ thật, chẳng phải tìm Thạch Giác sao?
- Nhưng huynh ấy ở đâu?
- Cứ theo ta là được.

Lâm Đoàn Nghĩa chột nói:

- Tại hạ thấy thân pháp thư thư rất quen.

Lâm Phụng Anh hừ một tiếng nói:

- Ngươi lại sinh nghi chú gì?
- Không phải thế...
- Ta có vật này bắt ngươi không được hỏi nữa.

Cô ta lấy ra một là cờ tam giác màu lục hỏi:

- Ngươi nhận ra vật này chú?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Thì ra Võ Lâm Lệnh là cô nương đánh tráo của Hà Hứa Nhân nhưng đưa cho tạ hạ xem là có ý gì?

Lâm Phụng Anh không trả lời mà lại hỏi:

- Ngươi biết Võ Lâm Lệnh có công dụng thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Biết.
- Thế nào?
- Ai giữ được nó thì có quyền huy động cao thủ các phái tham gia vào mọi hành động để duy hộ chính nghĩa võ lâm.
- Với danh hiệu Phan Diện Độc Lang của ngươi việc phát động cao thủ toàn võ lâm bắt ngươi tất được chấp hành chú?

- Tại hạ bị hàm oan...

Lâm Phụng Anh ngắt lời:

- Cái đó ta và một số bằng hữu của ngươi hiểu nhưng trong giang hồ có ai biết ngươi bị hàm oan?

Lâm Đoàn Nghĩa thừa nhận đối phương có lý thõ dài nói:

- Tại hạ có thể bị vây nhưng muốn bắt không phải dễ.

Lâm Phụng Anh truy vấn:

- Ta tin với thân thủ của ngươi thì có thể thoát tay chúng nhưng còn ba vị bằng hữu của ngươi thì sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cứng họng không biết trả lời thế nào.

Thiếu nữ cười nói:

- Ta và Thạch Giác tới Côn Minh mấy hôm rồi thấy các người rảo khắp phố thì biết ngay đang tìm ai đó, đồng thời phát hiện có mấy kẻ khả nghi theo dõi, sau khi điều tra biết chúng lợi dụng Võ Lâm Lệnh định huy động lực lượng của võ lâm để truy bắt ngươi vì thế chúng ta mới theo dõi và đánh tráo Võ Lâm Lệnh của chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy Thạch huynh đã nhận ra tại hạ từ trước vì sao trong Duyệt Tân Lâu lại không thừa nhận?

Lâm Phụng Anh cười nói:

- Ngươi thật ngốc, lúc đó ở trên lầu có gần trăm người nếu nhận ngươi thì Thạch Giác sẽ trở thành đồng bọn của Phan Diện Độc Lang nói ra còn ai tin nữa? Làm như không quên biết để trợ giúp ngươi có hiệu quả hơn không?

Lâm Đoàn Nghĩa chịu là phải.

Chàng lại hỏi:

- Thư thư làm sao đánh tráo được Võ Lâm Lệnh?

Lâm Phụng Anh chợt đỏ mặt đáp:

- Cái đó... do Thạch huynh ngươi làm...

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ lúc ở trên lầu nghe vị thư sinh họ Phương nói rằng Hà Hứa Nhân bị một kỹ nữ đá xuống giường, liền đoán rằng chính là do nữ nhân này giả làm kỹ nữ hành sự để đổi Võ Lâm Lệnh nhưng không nói ra.

Đi chừng bảy tám dặm thì đến trước một vách đá.

Lâm Phụng Anh dừng lại hướng vào một cốc khẩu gọi:

- Ngốc tử bằng hữu ngươi tới đây rồi, mau ra đưa hấn vào.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Thạch huynh ở trong này sao?

Lâm Phụng Anh lắc đầu: :

- Đây không phải là chỗ trú chỉ là địa điểm tạm thời để đón ngươi thôi, trong đó ngọt ngào lắm nên ta không muốn vào ngươi cứ vào mà tìm chắc hấn đang ngủ.

Vào sâu trong động chàng chợt ngửi thấy mùi phấn hương của nữ nhân kinh ngạc nghĩ thầm:

- Làm sao nơi ở của Thạch huynh lại phảng phất mùi của nữ nhân thế này?

Trong lòng đầy hồ nghi chàng liền cao giọng gọi:

- Thạch đại ca ở đâu?

Chỉ có tiếng chàng vọng vào vách đá vọng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa gọi thêm mấy tiếng nữa nhưng không thấy ai trả lời mà chợt nghe có tiếng người rên rỉ sâu trong động.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi vận nội lực gọi to:

- Thạch đại ca.

Chàng vừa gọi vừa chạy vào nhưng càng vào sâu càng tối lại có mùi gì rất khó chịu bốc lên.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Thạch Giác mới từ Duyệt Tân Lâu ra trước mình vài khắc làm sao ngủ say đến thế được?

Chợt một ý nghĩ loé lên:

- Chẳng lẽ mình bị lừa?

Bất giác quay người lại.

Nhưng không quay còn tốt chàng vừa quay lại bỗng rúng động tâm thần sợ đến nổi toàn thân lạnh toát.

Chỉ thấy từ động khẩu trở vào đá dựng lô nhô như rừng trên nóc động muôn vàn ánh lân tinh lấp loè, nhìn kỹ lại thấy những ánh lân tinh đó kết thành chữ Địa Ngục Du Hồn.

Không còn nghi ngờ gì nữa Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng mình đã bị kẻ mạo xưng Lâm Phụng Anh lừa vào đây.

Đương nhiên trong động bố trí rất nói nguy cơ, để biến nạn nhân thành quỷ trong Địa Ngục Du Hồn.

Chàng trấn tĩnh lại tựa vào thành động bình tâm suy nghĩ tin rằng những nhân vật trong Duyệt Tân Lâu, ngoài lão nhân chàng nghi là Dã Tiên Kim Chung ra những người khác chắc đều là những kẻ giả mạo.

Nhưng có điều khó hiểu là vì sao thiếu nữ tự xưng là Lâm Phụng Anh lại vạch trần Võ Lâm Lệnh của Hà Hứa Nhân là giả?

Chẳng lẽ chúng là hai bọn gian tà khác nhau?

Võ Lâm Lệnh trong tay Lâm Phụng Anh là giả hay thật?

Chàng cố hình dung lại thần thái dáng điệu khuôn mặt của nữ nhân tự xưng Lâm Phụng Anh bỗng buột miệng kêu lên:

- Thí ra là tiện tỳ đó.

Chợt sau lưng vang lên giọng nói:

- Không sai, Nghĩa lang, là hai chúng tôi đây mà.

Chàng biết rằng bây giờ muốn ra khỏi Thạch trận này không dễ đâu, nghiêng răng nói:

Mã Như Trân ngươi lừa ta tới đây làm gì?

Giọng Mã Như Trân từ ngoài động khẩu vang vào:

- Tiện thiếp làm sao có ác ý với chàng được? Chỉ muốn chúng ta sống bên nhau trong Du Hồn Động này cho đến bách niên giai lão mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Nếu ngươi có hảo ý như vậy sao không đến đây gặp ta?

Mã Như Trân cười đáp:

- Về danh nghĩa thiếp được Thánh Mẫu gả cho chàng cần gì phải vội? Nhưng ở đây không phải chỉ có một mình chàng là nam nhân...

Lâm Đoàn Nghĩa quát lên:

- Dâm nữ cầm miệng.

Dứt lời đánh ra một chưởng làm tảng quái thạch trước mặt tan thành bụi phấn làm lộ ra một khoảng trống lớn, nhưng sau đó chàng lại thấy mắt hoa lên, mọi vật lại trở về trạng thái cũ.

Mã Như Trân cười khanh khách nói:

- Nghĩa lang chẳng lẽ chàng định đánh nát bấy nhiều quái Thạch trong động hay sao?

Yêu nữ nói không sai.

Cho dù chàng có nội lực thâm hậu bao nhiêu cũng không thể đánh tan hàng trăm tảng quái Thạch.

Nhưng vừa rồi chàng đã nhận thấy chỉ có một số tảng là thực còn lại chỉ là ảo ảnh, nhưng dù là thực hay ảo cũng có không ít quái Thạch được xếp theo trận thức nào đó.

Chàng cười nhạt nói:

- Chỉ một thạch động bé nhỏ và một thạch trận tâm thường của người mà giam khốn được Lâm mỗ sao?

Không có tiếng trả lời.

Lâm Đoàn Nghĩa rút Gia Mộc Kiếm cầm tay ngồi xuống một tảng đá cố định thần nghĩ về các loại trận thức đã học ở Cẩm La Điện.

Chợt nghe tiếng Mã Như Trân nói trong góc động:

- Lan muội, người đừng nghi ngờ người khác. Ma Mẫu tiền bối thương chúng ta khổ mệnh nên mới truyền tuyệt nghệ sao lại vô hiệu được? Chắc rằng chàng ta công lực quá thâm hậu nên chưa bị hương thâm nhập vào cốt tủy.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cảm thấy một mùi hương dịu xộc vào mũi lập tức cơ cốt toàn thân mềm nhũn không sao đề khí được chỉ lúc sau đã ngất đi.

- o O o -